

מרגש: הגב' רחל הבר תחי' אשת הרב אברהם ישעיהו הבר זצ"ל בפרקי יומן מחייו ארוכי המעש

140. שערי ברכה

חצובות מעומק ליבו, הן היו חלק מהווייתו ממש. דרך שהוא סלל עבורי ואני משתדלת להמשיך לצעוד בה. שקט נופל על החדר. לאחר כמה שניות התורמת לוחצת את ידי ומברכת. מעומק הלב (הכליה) היא מברכת ואני יכולה רק לנגב את הדמעות ולענות שוב ושוב 'אמן' הלוואי שנזכה'.
הפעם הזאת אני זוכה לברכה מפורטת, יש פעמים בהן אני זוכה רק למילים קצרצרות של ברכה מתורמים שעדיין חלשים לאחר התרומה, כך או כך אני אוספת כל מילה כזאת, מחבקת אל הלב ויודעת להעריך ולהודות עליה.

וידעת להעריך ולהודות עליה.

*

בעלי היה ממש 'שנורר' של ברכות. הרבה לפני ש'מתנת חיים' קמה, הוא כבר אסף ברכות. כבר לפני שהכרתי אותו, הוא היה אוסף ברכות כמונה יהלומים. ברך את כולם והתברך על ידם. "לכל יהודי יש כוח לברך", הוא היה אומר, אך מול אנשים שעסקו בנתינה או מול כאלו שהתמודדו עם קשיים וייסורים הוא היה ממש נמוס. "בבקשה, אתה בעל ייסורים, תברך אותי!", היה מתחנן לאחר שהקשיב שעה ארוכה ליהודי מתמודד ושמע מה עובר עליו. אנשים ברכו אותו, תמיד הם ברכו, ידעו כמה הוא מצפה לברכות, איזו חשיבות הוא מייחס להן, והוא תמיד ענה 'אמן' בכוונה גדולה. הודה מעומק לב לכל מברך, ידע להעריך את המתנה שקיבל.

אם בימים רגילים היה בעלי אספן של ברכות, בימים הנוראים הוא הפך מקצוען בתחום. כולם, מילדים בני שלוש ועד מבוגרים בני תשעים, התבקשו לברך אותו. מילה אחת או שתיים, ברכה שלימה או חצי, רק תברכו, רק תזכו אותי לענות אמן על הברכה שלכם, כי ברכה של יהודי מותירה בעולם רושם, וכשבן אדם מבקש בקשה כזאת, מי יכול היה לומר לו לא?

*

לכל אחד ואחת, בכל מקום יש בפה כוח של ברכה. כשאדם זוכה לתת משהו, להקריב משהו בשביל השני, יש לברכתו כוח מיוחד. אין צורך לתרום כליה כדי לזכות במתנה הזאת: בישלת אוכל לילודת, אירחת מישהו, וייתרת על משהו משלך? תנצלי את הרגע הזה כדי לברך את זולתך, והמברכת תתברך בכפל כפליים. ויהי רצון שיפתחו בפנינו שערי ברכה.

יום רביעי מוצא אותי בדרך ל'בלינסון'. שמונה השתלות התקיימו בשבוע האחרון. שמונה יהודים נכנסו מרצון ומבחירה לחדר הניתוח ויצאו ממנו חסרים איבר אך מושלמים. שמונה אנשים עברו כל אחד מסע לא פשוט של בדיקות, וועדות, אישורים, חששות, מתחים והמון סידורים טכניים, לא כדי לקחת - אלא בשביל לתת. המחשבה על כך מצמררת אותי. איזה עם מיוחד אנחנו, אלו עוצמות, כל כך הרבה זכויות.

הרכב מגיע אל פתח בית החולים. אני עולה למחלקה בדרכי לבקר שני תורמים שיצאו לפני כמה שעות מחדר הניתוח.

נכנסת לחדר הראשון. התורמת שוכבת במיטה חיוורת מעט. בקבוק מים מונח על השידה ופניה זורחות משמחה. שוחחנו טלפונית כמה פעמים לפני שנפגשנו ברגע המרגש הזה ובכל זאת אני עדיין מתקשה להכיל את העוצמה. "מה שלומך?" אני מתעניינת, רוצה לשמוע איך עברה החוויה, איך היא מרגישה ומה בכל זאת כואב. לפני שאנחנו נפרדות אני מבקשת ממנה לברך אותי. "אני?! היא צוחקת. "כן, בבקשה", אני רצינית לגמרי, "יש לך כוח עצום לברך".

פיה של האישה עדיין לא נפתח ואני משתפת אותה בסיפור אותו סיפר בעלי באחת הפעמים בהן התחנן לתורם התורן שיברך אותו. "בעלי לא היה עוזב חדר של תורם מבלי לקבל ממנו לפחות מילה אחת של ברכה", אני מספרת לתורמת. "פעם, כאשר אחד התורמים סירב לברך אותו, טען שהוא איש פשוט ובעלי יכול לברך אותו, לא להיפך, סיפר לו בעלי את הסיפור הבא: לפני כארבעים וחמש שנה הגיע הגאון הגדול רבי חיים קרייזווירט זצוק"ל למרן הגאון הרב שלמה זלמן אויערבך זצוק"ל וביקש שיברך אותו. מרן הגרש"ז אויערבך הסתכל על הגר"ח קרייזווירט ואמר לו שאם הוא רוצה 'ברוכה' שילך לאברך צעיר המתגורר באחת השכונות שבירושלים."

"מה יש לאותו אברך, שאין לרב?" תמה הגר"ח קרייזווירט, ומרן הגרש"ז אויערבך השיב: "אותו אברך תורם דם פעם בשלושה חודשים ולמי שנותן משהו מגופו לזולת, יש כוח אדיר לברך!".

"את מבינה", אני פונה לתורמת ומצטטת את מה שבעלי היה אומר: "את לא תרמת דם, פלזמה או תרומת מוח עצם, שהן תרומות חשובות כשלעצמן, את נכנסת לחדר הניתוח ותרמת חלק מגופך עבור הזולת, הענקת איבר שלם-שלם, עטפת אותו בצלופן של אהבה ונתת חיים, וכי אפשר להעריך כמה עצום כוח הברכות שלך?!"

אני מצטמררת כשאני נזכרת בבעלי אומר את המילים האלו. הן היו